

**„În toate trebuie să ne sfătuim cu cel care ne e prieten,
dar mai întâi trebuie să ne încredințăm că ne este”(SÉNECA)**

Lecția de dirigție

Anturajul, strada, vârsta critică, prietenia

Una dintre trăsăturile fundamentale ale individului o constituie nevoia de relaționare, de contacte umane, dorința de a avea o viață socială. În interacțiune cu ceilalți, învață să se comporte.

Adolescenții sunt foarte ușor de impresionat și se influențat. Grupul mic sau anturajul de prieteni le oferă, în cel mai bun caz, satisfacții sociale și ajutor împotriva frustrațiilor sociale sau profesionale.

Caracteristicile grupului sunt: existența unui număr de indivizi, prezența interacțiunii dintre membri – în funcție de simpatie sau de antipatie, interacțiunile sunt determinate de scopurile grupului (care pot fi benefice sau antisociale, acestea din urmă ducând la o existență marginală). Prin grupuri desemnăm familia, cercul de prieteni, clasele de elevi, găștile, anturajul etc.

Un mare număr de adolescenți și tineri integrați în diverse grupuri inițial cu cele mai curate intenții, au devenit sub influența și presiunea acestora delincvenți sau chiar infractori. Această trecere de la un comportament normal la unul delincvent s-a realizat treptat, pe neobservate, potențat de lipsa de discernământ, de o anumită notă de teribilism sau chiar de necesitatea satisfacerii unor nevoi imediate: hrană, bani, obiecte de preț, aparatură.

Un adolescent insuficient prevenit asupra pericolelor sau sfaturilor periculoase ale străzii poate lesne cădea pradă ispitelor. Uneori, teama de ridicol, groaza de a nu părea încă copil și dorința de a imita modelul social, liderul grupului, contribuie la coruperea lui. Astfel, el se străduiește să fumeze, să bea, să comită diverse acte sociale, pentru a demonstra că are forță și curaj pentru a participa la toate acțiunile impuse.

Prof. Bărbulescu Roxana

JOC SECUND

REVISTA
GRUPULUI ȘCOLAR
ECONOMIC ADMINISTRATIV
„ION BARBU”
GIURGIU

REDAȚIA:
Prof. BĂRBULESCU ROXANA
Prof. OLEXIUC LUMINIȚA
Elev Joacă-Lesne Octavian
Elev Mîșu Alexandru
Elev Berbecaru Miruna

TEHNOREDACTARE:
BARDĂ CEZAR ROBERT

**„Prieten ți-e acela ce ochii
La timp ție să-ți deschidă”**

(J. RUIZ DE ALARCÓN)

ALEGEȚI CU GRIJĂ PRIETENII. NU CĂUTA SĂ FIE PUTERNICI, SĂ AIBĂ PUMNII TARI, CI O MINTE ASCUȚITĂ, O COMPOTARE CIVILIZATĂ; SĂ FIE CINSTIȚI ȘI SĂ-ȘI RECUNOASCĂ GREȘEALA; SĂ-ȚI ARATE CÂND GREȘEȘTI, IAR TU SĂ NU TE SUPERI.

MĂSURA PRIETENIEI ESTE DATĂ DE FAPTELE PE CARE LE FACI, GÂNDEȘTE POZITIV ȘI NU JUDECA ASPRU PE CEI CARE AU GREȘIT, PENTRU CĂ FIECARE VA PRIMI „DUPĂ FAPTĂ ȘI RĂSPLATĂ”.

FII BUN ȘI BLÂND, ÎNȚELEGĂTOR, RĂBDĂTOR ȘI CUMPĂTAT. NU CERE DE LA ALȚII CEEA CE NU ȚI SE POATE DA. ÎNAINTE DE A PRETINDE DE LA ALȚII, OFERĂ TU CELORLALȚI CE POȚI, NU EZITA NICIODATĂ SĂ-ȚI AJUȚI PRIETENII. FII ÎNCREZĂTOR ÎN OAMENI.

Prof. Bărbulescu Roxana

REVISTA

Joc secund

GRUPULUI ȘCOLAR ECONOMIC ADMINISTRATIV “ION BARBU”

NR. 4 - MAI 2008

**GRUPUL ȘCOLAR ECONOMIC ADMINISTRATIV “ION BARBU”
GIURGIU**

**DEVIZA NOSTRĂ ESTE:
„CUNOAȘTEREA ESTE PUTERE „**

„Ion Barbu e unul dintre acele mari spirite, pentru care atât știința, cât și literatura au însemnat întotdeauna deschideri spre absolut, căi de asumare a unei realități de dincolo de ele. Demersul de a-i aprofunda opera are, în primul rând, sensul unei încercări de a înțelege, prin intermediul experienței lui, modul în care spiritul uman, căutând vecinătatea absolutului, își sublimează forma de manifestare și de expresie.”

Constantin Ciopraga

Dragă cititorule,

Oricine ați fi, de oriunde ați veni, noi va zicem “fiți bine veniți” în școala noastră, în care sperăm să vă simțiți așa că noi, zi de zi, ca acasă!

Suntem în Liceul Economic, gazda anilor frumoși ai adolescenței și totodată a trecerii pragului maturității, baza sprijinului moral.

Liceul nostru fiind conducătorul spiritual al tuturor sufletelor aparținente care va rămâne punctul de sprijin, centrul de echilibru și lansator în viață al tuturor elevilor care i-a promovat și îi va promova.

Este liceul care va rămâne mereu în sufletele noastre, ale elevilor, purtând imaginea unui al doilea părinte, al unui sfătuitor care va rezista de-a lungul anilor.

El va rămâne să înfrunte anii, pregătit să găzduiască noi generații de elevi care-i dau viață, suflete infantile pe baza cărora va trăi în continuare.

De la această realitate plecăm și noi, elevii, în activitățile noastre, puse toate în slujba aceluiași țel: să găsim calea prin care cei patru ani de liceu să fie păstrați în gândurile noastre. Suntem doar elevi, dar, credem noi că am ajuns să realizăm ce înseamnă o responsabilitate.

Sperăm să observați că acest liceu poartă amprenta noastră, a elevilor, în fiecare colț: sălile de clasă, laboratoare, sala de sport, toate sub supravegherea nobilă a profesorilor. Chiar dacă ați trecut fizic de faza de adolescență, psihic credem că și dumneavoastră doriți să rămâneți pururi tânăra.

“ Și dumneavoastră faceți parte din tânăra generație ! ”

Berbecaru Miruna Georgiana, XI D

Copilul râde :

« înțelepciunea și iubirea mea e **JOCUL** ! »

Tânărul cântă:

« jocul și înțelepciunea mea-i **IUBIREA** ! »

Bătrânul tace:

« iubirea și jocul e **ÎNȚELEPCIUNEA** ! »

De ce liceul “Ion Barbu” ? De ce un liceu cu profil economic ?

Inițial pentru a fi « altfel » decât ceilalți....Apoi din curiozitatea de a desluși tainele activităților financiare dar și pentru că mi-am dorit la final să pot spune că am făcut ce mi-a plăcut, că am învățat multe lucruri interesante pe care mulți dintre prietenii mei nu au avut ocazia să le cunoască.

« Contabilitate », »Marketing », »Management »....Am reușit să cunosc aceste domenii care în urmă cu trei ani erau tabu pentru mine.

Dorința mea de a cunoaște această lume, a activităților economice a fost încununată cu cea mai mare satisfacție pe care am trăit-o în liceul « Ion Barbu » : locul III la Concursul Național « Alege, este dreptul tău » .

Nu voi uita că alături de mine au fost permanent cei ce m-au îndrumat și m-au asigurat că muncind cu perseverență voi fi întotdeauna în primele rânduri.

Pentru tot ce fac, le mulțumesc !

Agarafinei Beatrice-Mihaela, a XI a B

Interviu cu un CAMPION

CIUPRUN COSMIN, XIII F

„Poartă-te cu trupul tău cu ca și cum ai trăi numai cu el – căci ar fi o negliobie; nu ca și cum ai trăi numai pentru el – căci ar fi păcat; ci doar ca și cu ceva fără de care nu poți trăi.” (F. DE QUEVEDOS Y VILLEGAS)

R: Am să te rog să te prezinți pentru a te cunoaște cititorii...

C.C: Mă numesc Cosmin Ciuprun, sunt elev în clasa a XIII-a F din Grup Scolar Economic –Administrativ „Ion Barbu”, am 19 ani, ochi albaștri și sunt posesorul unui corp cu mușchi bine definiți...(glumesc).

R: Caracterizează-te în câteva cuvinte!

C.C: Sociabil, sensibil, ambițios, cu simțul umorului. Defectele să mi le spună ceilalți...

R: De când a început preocuparea ta pentru culturism?

C.C: Dacă îmi aduc bine aminte, acum 6 ani l-am văzut la televizor și în reviste pe Florin Uceanu și m-a impresionat atât de tare încât am hotărât să merg la sală.

R: De ce culturism?

C.C: Am ales culturismul deoarece îmi plac provocările - că despre asta vorbim. Acest sport îți dă încredere în tine, un corp sănătos și, implicit, o minte sănătoasă. În plus, te întărește psihic.

R: Este o pasiune sau doar un mod de a petrece timpul liber?

C.C: Este o pasiune...chiar mai mult...un mod de viață!

R: Ce sacrificii ai făcut pentru culturism?

C.C: Păi...mi-am sacrificat o parte din adolescență (dacă pot spune așa). Nu am mai ieșit cu prietenii, distacțiile au fost mai rare, am renunțat la micile plăceri adolescente: dulciuri, haine pentru că am investit banii în pregătirea mea.

R: Ce rezultate notabile ai avut până în prezent?

C.C: Am fost foarte fericit când am devenit vicecampion național la categoria +70 Kg, juniori mici.

R: Ce a însemnat pentru tine concursul național?

C.C: Concursul național a însemnat multă muncă, în primul rând. Am întâmpinat greutăți pentru că a trebuit să slăbesc 13 Kg. Fiind primul concurs de această anvergură, odată cu titlul de vicecampion, am devenit cunoscut cât de cât în lumea sportului și mai apreciat de prietenii.

R: Te admir foarte mult și te felicit sincer. Acum spune-mi ce planuri ai pe mai departe?

C.C: Îmi dorec să intru la ANEFS, să devin campion absolut, să particip la concursuri internaționale, să devin profesionist...Cam multe, nu?

R: Poți să le dai câteva sfaturi tinerilor de vârsta ta?

C.C: Să se lase de fumat, să nu se lase influențați de anturaj, să practice orice sport și să aibă grijă de sănătatea lor. Să lupte pentru visele lor.

Prof. Bărbulescu Roxana

JURNALUL - oginda sufletului adolescentin ?

Fiecare își înțelege viața sa, iar pe a celor din jur o critică. De ce nu putem înțelege, oare, că toți suntem supuși greșelilor la un moment dat?

Uneori cred că nu are rost să scriu amintiri, amintirile sunt descrise optim în propria conștiință, nimeni nu le știe și nu le va ști. Rămân pe veci ale mele, fie că sunt bune fie că sunt rele. Cu timpul voi învăța să le iubesc și, tot cu timpul le voi urî.

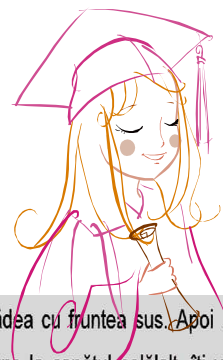
Pot spune că visurile mele sunt puține, dar, împlinindu-se, voi gusta din desfătarea de a le fi avut. Aștept, sper, merg pe drumul dorit și mă supun. Atât aspirațiile cât și dorințele mele nu se vor opri aici. Totul, se pare, merge mai departe, dar se poate că, uneori resursele să nu fie suficiente pentru că îmi doresc mereu alte trăiri, alte speranțe, mai multe visuri...dar dacă cele de acum sunt mai bune ?

De multe ori m-am întrebat de ce am creat un jurnal. Tot eu mi-am răspuns imediat. Aproape tot timpul, acesta mi-a reamintit iar și iar, de câte ori am nevoie, că nu sunt singură.

GEORGIANA TOMA, a XI-a A

Dialogul adolescenței

Deschid un caiet vechi în care am scris cu toate culorile și nuanțele posibile, dar acest caiet îmi este cel mai apropiat, fiind locul unde îmi aștern conștiința. Îmi notez acolo zilele cu soare, zilele cu nori. Mi-e imposibil să descopăr cauzele unei zile chinuitoare...Mereu se face că uit ceva sau că, brusc, devine nesemnificativ. Am învățat să trec cu vederea multe...uit cum cineva încearca să mă facă să-mi pierd uzul rațiunii, cum ajung să fiu bătaia de joc a cuiva, cum sunt ignorat neîncetat, cum eu afișez un zâmbet nesincer pentru a trece mai departe sau cum las privirea în jos așteptând să treacă timpul nemilos.

Da! Sunt adolescent, simt adolescența, văd adolescența, aud murmurul vieții.

Te-ai trezit în fața unui pod de lemn, suspendat ce pare că treversează o prăpastie și nu știi ce te face să pășești pe scândurile vechi (poate orgoliul sau încăpățănarea). La un moment dat realizezi că toată forța ta nu a avut niciun rost și te oprești, iar atunci observi lemnul aproape putred ce-ți scârțâie sub picioare provocând un sunet care se extinde în pustiu. Frica pune stăpânire pe corpul tău și-ți îngheață mușchii. Podul se clatină amenințând să se rupă. O ceață densă s-a așternut și nu mai vezi de unde ai început sau unde ai să termini. Arde în tine dorința de a te întoarce la frumoasele locuri liniștite și calde din „Tărâmul Copilăriei”. Întorci ușor capul... Oare de ce ai plecat de la bun început? Nu îndragni să mai calci pe aceleași scânduri pe care greutatea corpului tău a fost aproape să le rupă. Atunci te întrebi panicat care e cea mai apropiată margine a podului. Ce alegi? Lemnul nesigur sau preferi să mergi orbește prin ceață, neștiind sfârșitul?

După multă așteptare, te gândești în adierea suavă a vântului care va legăna căderea ta: Oare, mai e mult până jos? Și ce se află acolo?Cât de dureroasă va fi căderea?

Îți dai seama că, dacă mai stai, podul se va rupe și vei cădea, dar, poate, același lucru se va întâmpla și dacă continui să mergi. Totuși, cum rămâne cu ego-ul tău perfect? Brusc te uiți încruntat la punctul unde ai putea ajunge, iar

mândria te face să-ți impui că vei cădea cu fruntea sus. Apoi, cu fiecare pas aduni curaj și putere care, odată ajuns la capătul celălalt, îți vor fi prieteni de netăgăduit. Vei afla, astfel, adevărul despre podul misterios. Cu cât ai mai multă încredere, cu atât e mai solid. Nu el s-a schimbat pe parcursul călătoriei, ci tu. În ce te-ai schimbat? Vei fi capabil să înfrunți ce e la capătul celălalt al podului? Vei absolvi vreodată această etapă din „Școala Vieții” cu Magna Cum Laudae?

Adolescența este pentru orice ins, indiferent de vremurile în care a trăit, vârsta marilor contradicții. Granița dintre luminoasa copilărie și sobra maturitate, vremea când vei fi expulzat din inocență și supranatural de către trupul de care ți-e frică, vremea când ești trist iar prietenii îți spun: „Zâmbește, ai trecut în lumea nouă a descoperirilor și a viselor bazate pe realitate, nu pe imaginație!”

La vârsta adolescenței fiecare tinde spre nonconformism și libertate, spre o viață neinfluențabilă și nederijată de altcineva decât de noi. Toți visăm la Cătăline luciferice, la nopți senine, fapte eroice dar, toate sunt lucruri tomnatiche, efemere, în care așteptăm venirea ploii pentru a ne spăla gândurile funambulești.

Adevărata adolescență este marcată de gustul dragostei, al prieteniei, al sexului și al societății. Poți cunoaște și te poți cunoaște, uneori făcând greșeala de a traversa către Eu într-un moment anevoios. Îți închipui anumite lucruri despre tine, dar cu teama de a nu descoperi altceva.

Situații negre, îți tremură gândul, orizontul ți se îngustează, devii prizonier în universul proprii. Dorințele neîmplinite sunt mai prețioase decât anii risipiți în jocuri, în sărbători de familie. Crizele adolescenței își fac simțită prezența. Nu este decât un pas de la extaz la agonie și, adesea, acest pas, odată făcut, este urmat de manifestările asemănătoare unei persoane schizofrenice, ajungând chiar a se crede altcineva... devine un străin printre ai lui.

Adolescența și ce va urma pare o piesă de teatru în care totul este permis, iar fiecare dintre noi este adesea iritat de dansurile de societate pe care colegii le practică și, pentru a face față, își schimbă în mod deliberat măștile. Bineînțeles, adolescența se identifică și cu eroism și cu nostalgie sau mediocritate, în care

Cum stați cu logica?

Rearanjarea

Patru monede a câte 50 de bani sunt așezate în vârfurile unui pătrat. Se cere ca, deplasând o singură monedă, să formăm 2 rânduri a câte 3 monede fiecare.

Răspuns : Problema pare imposibilă, dar, cu toate acestea, ea admite o soluție.

Imposibilitatea aparentă vine de la faptul că două rânduri a câte 3 monede ar trebui să totalizeze 6 monede. Nu trebuie să uităm că cele 2 rânduri pot avea și elemente comune. Dacă cele 2 rânduri au comune 2 monede, soluția problemei este evidentă.

Pentru a rezolva problema este suficient să mutăm o monedă, suprapunând-o peste moneda aflată în cealaltă extremitate a diagonalei. Desigur că astfel în joc apar 2 monede suprapuse, dar acest lucru nu contravine enunțului problemei, care nu prevede nicio restricție în acest sens.

Acum încercați și voi!

- Se dau 3 monede de 50 de bani și o linie subțire. Aranjează astfel monedele, încât la dreapta liniei să se afle 2 efigii, iar la stânga 2 înscrisuri valorice.
- Cu 10 monede identice formăm un triunghi echilateral cu vârful în jos. Se cere ca numai din 3 mutări să ajungem la un alt triunghi simetric cu primul față de o linie orizontală.
- Pentru motoreta sa Anton se folosește de o canistră de 8 litri. Vasile l-a rugat să-i dea 4 litri de benzină. Dar ei nu au la dispoziție ca să măsoare decât 2 vase: unul de 5 litri și celălalt de 3 litri. Cum vor măsura exact 4 litri?

Dacă știți răspunsurile corecte anunțați-ne. S-ar putea să primiți un premiu surpriză!

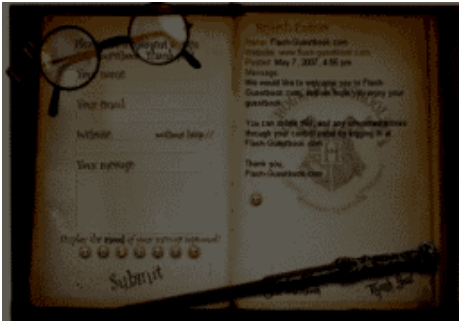
PERLE

1. Ion suferă ca nu are pamînt dar o lipsa e ca macar în carte Rebreanu îl putea împroprietari.
2. Calinescu ne-a lasat o carte foarte groasa, în care arata cum s-a înfiintat literatura româna si ce scriitori au lucrat la origini.
3. Marin Preda a avut viata ca o prada, de aceea a compus "Delirul". Scriitorii care se consuma mult, mor.

4. Antarctica este un continent alb din cauza zapezilor care nu se mai topesc odata.
5. Rascoala de la Bobîlna a început pe un deal si s-a terminat în 1438.
6. Razboiul de 100 de ani a durat puțin mai mult.
7. Descoperirea Americii s-a produs într-un moment de neatenție a pazei de coasta.
8. Nilul este un fluviu ramas de pe vremea faraonilor.
9. Unul numit Don Quijote, a inventat o instalatie eoliana care producea vânt.
10. La sesizarea lui Hamlet, un control inopinat a constatat ca e ceva putred în Danemarca.
11. Contemporanii lui Eminescu l-au urmarit ca sa-i ghiceasca filozofia si ca sa-i caute nod în papura.
12. Din lumea satului tîsnesc figuri memorabile ca: pupaza, ciresul si altele care au completat actiunea operei.
13. Liviu Rebreanu are un mare talent de scriitor de la 300 de pagini în sus.
14. Creierul este un organ oarecum indispensabil capului.
- 15 Poezia "Sburatorul" de Ion Has Radulescu este un omagiu adus aviatorilor romani.
16. Scoala Ardeleana nu a avut propriu-zis sediu, din lipsa de fonduri austro-ungare.

MICUL PRINȚ

„Micul prinț” este cea mai mare carte mică! E o carte pentru copii cu un copil, dar e o carte care trebuie citită toată viața, mai ales când copilăria stă să se stingă în noi ca un foc sub cenușă. O altă carte mică – mare este poemul „După melci” al lui Ion Barbu. Îl citesc mereu ca să pot fi pregătit să întâmpin primăvara. Sau „Vrăjitorul din Oz”, sau „Călătoriile lui Gulliver”, sau „Căpcăunii” (Pascal Bruckner), sau „Amintiri din copilărie”, sau, mai nou, „Pescărușul” lui Richard Bach.

Numesc carte mică – mare o carte pentru copii tocmai bună de citit de către părinții lor. Mai precis, aceste texte au darul de a putea fi citite în același timp și de copil și de adult sau își pot citi unul altuia povestea, fiecare având sentimentul definitiv că mesajul îi este destinat. Sunt cărți – stereo care sună la fel de bine în urechea copilului ca și în urechea adultului, cărți care confirmă strălucit versul lui Rilke: „Soarta este copilărie condensată”.

Îmi imaginez cum lumina acestor texte fac o năstrușnică difracție descompunându-se în imaginație înțeleaptă la copil și înțelepciune imaginativă la necopil. Mici dar mari, pentru că țin umanitatea compactă, evitând ruperea răsăritului de apus, a izvorului de deltă, producând întâlnirea admirabilă a omului cu destinul său: **omul nu este ci are a fi**. Ele înlesnesc o subtilă trecere a ștafetei și un tip special de nemurire: imaginea noastră citind în mintea copiilor noștri, imaginea noastră de inși prădați de fascinație, exaltați în spirit, nerăpuși de timp...

Presupun că știți povestea Micului prinț: sunt acolo căutări, căci căutarea este prima formă a găsirii, întrebări inocente, interacțiuni interesante. Centrul de greutate al povestirii este episodul întâlnirii dintre Micul prinț și vulpe. Cum se plictisea foarte tare (eu vânez pui, oamenii mă vânează pe mine), vulpea îi propune prințisorului să devină prieteni, s-o domesticească (a domestici înseamnă a crea legături). Deși el însuși venise pe pământ pentru a căuta prieteni, Micul prinț primește cu neîncredere propunerea vulpii, deoarece înseamnă să piardă timp cu atari domesticiri... În mare formă ped – agogică, vulpea îi explică micului sceptic că nu există magazine de prieteni, și prin urmare nu ai decât prieteni pe care ți-i faci, ți-i construiești cu răbdare (e nevoie de rituri) ca pe o casă sau ca pe un pod. De-a dreptul inspirată, vulpea îi etalează omului beneficiile întreprinderii: scăpăm de plictiseală, de in – diferență (eu sunt pentru tine o vulpe ca alte mii de vulpi, tu ești pentru mine un băiețel ca alte mii de băieței), declanșându-se în noi fiorul unicității: *dacă m - ai domesticii, eu aș fi pentru tine unică în lume, tu ai fi pentru mine unic în lume...*

Mai mult decât atât, își continuă vulpea formidabila demonstrație, se va întâmpla un lucru și mai grozav: universul fiecăruia se va mișca, va intra în expansiune, va fi atacat de inflație. *De exemplu*, spune vulpea, *vezi tu lanul de grâu de acolo: mie nu-mi spune nimic pentru că nu mănânc pâine, dar dacă tu m-ai împrietenii, aș tresări la fiecare adiere a vântului prin lanul de grâu, pentru că tu ai părul auriu*. Dumnezeuule, ce dezmarginire, ce ilumionare, ce îmbogățire: lucrurile se colorează, încep să palpitate, devin semne, semn – ifică, capătă în – semn - ătate.

Cartea aceasta reușește să pună în evidență cea mai interesantă formă de libertate a omului: libertatea de a semnifica; nu putem schimba multe lucruri, dar putem schimba lumina pe care o proiectăm asupra lor, deci înțelesul lor pentru noi: aceasta e o carte pentru copii?!... Povestea continuă spunându-ne cum cei doi se împrietenesc și cum – inevitabil?!, vine clipa despărțirii: vulpea începe să plângă iar băiețelul intrigat – încurcat pune o întrebare banală care permite cel mai extraordinar răspuns: **Și atunci, noi ce - am câștigat?** Și vulpea răspunde : **Noi am câștigat din cauza culorii grâului.**

De parcă tocmai îl terminase de citit pe Heidegger cu celebra sa „Ființă și timp”, vulpea geniala îi mai spune băiețelului că timpul pe care ni-l dedicăm unul altuia în sensul în-grijorării și în-grijirii ne face atât de importanți unul pentru altul. Filosoful amintit se exprima astfel : **A iubi un om înseamnă a avea grijă de esența vieții sale, făcând din viața celui alt miza propriei vietii. Nu se poate pătrunde în adevăr decât prin dragoste**, argumentează gânditorul german, dar vulpea o spune și mai frumos și mai memorabil : **ESENȚIALUL NU E VIZIBIL DECÂT CU INIMA**. Iar Micul prinț repetă cu scopul de a - și aminti.

DIRECTOR, Prof. STAVARACHE MARIAN

POEZII

A doua inimă a mea

Inima mea tresare,
Sângele-mi clocotește-n vine
Brațele-mi te vor aproape,
Sufletul meu te caută pe tine.

Ochii tăi lucesc negru-închis
Mă pierd, în adâncimea lor
De-un farmec nespus mă simt cuprins,
Desprins din frumusețea zeilor.

Am doar doi ochi cu care,
Nu mă satur să te privesc
Am doar două brațe care,
După îmbrățișarea ta tânjesc.

Dumnezeu a fost nedrept...
Când mi-a dat una singură, inima
Prea mică la cât de mult, eu te iubesc,
Dar tu ești a doua inimă a mea.

Joacă-Lesne Octavian, a XI-a B

Suferință

Lacrimi curg pe obrazul rece
Și – un fior prin cap îmi trece.
Mintea la tine îmi zboară
Învelită-n poleială.

E zi? E noapte? E târziu?
Dar pentru tine eu mai scriu
Scriu versuri de iubire și durere
Ce mă țin închis în tăcere.

Tu zbori în univers cu mine,
Visez că-n noapte sunt cu tine,
Te chem să mă atingi ușor
Ca o rază pe un nor.

Închis în lacrimi și durere,
Eu port iubirea ce mi se cere.
Iubesc, dar fără de putință,
Iubire transformată-n umilință.

Bălan Andrei Valentin cls. a XIII-a F

Cuvintele unui geniu

Eu nu cred în soartă
Ca ea, să aibă controlul vieții mele
Eu cred în mine și-atât,
Și asta-mi dă putere.

Uneori, mai cred și-n Dumnezeu
Și asta poate este bine,
Dar stau câteodată și mă-ntreb:
Oare și el crede în mine?

“Oamenii sunt muritori”
Asta a spus-o un om odată
Căci viața ne e condusă de noroc,
Și noi, avem doar prigoniri de soartă.

Și el a fost om ca și noi,
A rămas viu prin cuvintele lui,
Vorbele i-au străbătut prin secole
Fără să cunoască grainițele timpului.

Joacă-Lesne Octavian a XI -a B

Generații

E gândul ce-mi da viață
Și totuși mă doboară.
A fost cel mai mic coșmar
Și cel mai dulce vis,
A fost un colț de iad dar și un paradis-
ȘCOALA GENERALĂ.

Stau la ore cu cartea în mână,
Profa crede că citesc,
Dar cu ochii plini de lacrimi
Tot la pauze mă gândesc.

Doresc ca toată viața
Cu bine să o trăiești,
Să nu cunoști corigența
Să nu te chinuiești.

Când m-am născut,
I-am cerut lui Dumnezeu
O viață normală.
Dar el mi-a dăruit una deosebit de frumoasă
Și știi de ce...
Că am intrat la liceul Ion Barbu .

Liliana Oprea, a X-a D